

have brugt saa meget som 30 Øre om Dagen eller 109,50 om Aaret udelukkende til Kosten. De Damer, der paa deres Spørgeskema indhentede Oplysningerne, havde ogsaa gennemgaaende den Opfattelse, at Syerskerne var tilbøjelige til at fremstille deres Forhold i noget for gunstigt Lys, idet navnlig de fattigste trykkede sig ved at røbe deres Elendighed.

Undersøgelsen er foretaget for 8—9 Aar siden — maaske er Forholdene nu forbedrede?

Det vilde være usigelig glædeligt, hvis saa var Tilfældet, men vi, der har færdedes noget omkring i de smaa Hjem, ved, at det desværre ikke er Tilfældet. Fagforeningerne er endnu for svage til at kunne drive en Lønforhøjelse, der virkelig kunde højne Levefoden, igennem, og dertil bliver alle Livsfornødheder med hvert Aar dyrere. Tænk blot paa Huslejen, paa Kulpriserne i den forløbne Vinter! Det sortner ganske for Tanken, naar vi søger at forestille os, hvordan en Kone med en Børneflok kan slide sig igennem et Aar, saadan som det sidste, med en Indtægt af 300—350 Kr. Vi tiltræder fuldstændig Hr. Sveistrups Mening, at en saadan Ernæring, som derved kan faas, „i Længden gaar ud over Kræfter og Helbred.“

Der er mange, der — for andres Vedkommende selvfølgelig — beroliger sig med, at Vældigheden træder til, hvor Nøden bliver for stor; men — er det ikke en grusom Uret at henvise den til Barmhjertigheden, der blot kræver af Livet at kunne ernære sig og sine ved sit Arbejde?

Der er dem, der siger: „ja, dette er virkelig slemt, men det nytter ikke noget, om jeg ogsaa taber min Hjertefred for det.“

„Det nytter ikke noget“ — der har vi det! Vi har her til Lands over for Misforhold i Almindelighed saa uhyre nemt ved at lægge Hænderne i Skødet og sige: „Hvad nytter det, hvad nytter det, hvad jeg gør?“

Men vi skal ikke undervurdere os selv i den Grad. Enhver af os kan gøre noget, og det store Flertal af Kvinder kan endogsaa gøre meget.

Det første, det allerførste, er, at enhver, der ikke behøver at arbejde for sit Erhverv, men blot vil tjene lidt Lomme penge (og det er blandt Syerskerne mange) lader være med at underbyde de andre, for hvem Arbejdet gælder Livet.

Er den Fordring virkelig saa urimelig?

Det andet er, at vi sætter en Dæmper paa vor Parforcejagt efter det billigste. Denne Sygdom er gaaet os saadan i Blodet, at det nu gælder for

en Dyd at købe saa billigt som muligt. Ja, man kan endog høre rige Mennesker, i ren Tankeløshed, prale med, at det er lykkedes dem „at snuse en Ting op saa ganske forfærdelig billigt.“ Hvis disse Mennesker standse et Øjeblik og tænkte over, at denne „forfærdelige Billighed“ i Ordets egentlige Betydning er forfærdelig, idet den betyder Sult og Nød for dem, der har lagt Haand til, saa vilde de, for hvem Sygdommen endnu ikke er bleven til Gerrighed, ganske sikkert gøre en Strømkæmring.

Der er dem, der siger: „hvad kan det nytte, at jeg køber dyrt? Det kommer dog ikke Syersken til Gode. Det er Mellemhandlerne, der tager det.“

Ganske rigtigt. Derfor bør vi ogsaa

for det tredje gøre noget i samme Stil som de engelske Damer. Naar den engelske Lady gaar ud for at gøre sine Indkøb, medbringer hun en lille hvid Tavle, paa hvilken staar opskrevet de Forretningers eller Fabrikanters Navne, der betaler deres Arbejdere ordentligt. At sætte noget saadant i Scene burde vel ikke være vanskeligere her end i et andet Land. Der behøves blot, at en lille Kreds af interesserede og toneangivende Damer gør Begyndelsen.

Mon vi kan opdrive en saadan lille Kreds her til Lands?

Vi haaber ganske sikkert jo, og vi opfordrer hver Læser, der har en lille Smule Tid og Interesse tilovers for andre, til at hjælpe os at finde de rette, der kan føre an. Men vistnok maa der laves en Forening, thi i vore Dage er den enkelte magtesløs.

En Forening til Bekæmpelse af Sulten og det haabløse Slid!

M. A.

Børnene.

Fru Redaktør!

Jeg slider i denne Tid med min lille Pige i Balslevs Lærebog. Kan De ikke faa en eller anden til at skrive et ordentligt Indlæg mod denne sindsforvirrende Bog. Her skriver i vor Tid den ene Skolemand efter den anden Bøger, som skal fængsle Børnenes Interesser, gøre Undervisningen til en Glæde for dem og — i det allervigtigste af Livets Spørgsmaal er det kun tør, tør Udenadsremsen, der kræves. Spørg rundt i Tusinder af Hjem om noget Barn holder mest af „Lærebog“ som Fag — Religionsfaget, der burde være dem kærest af alle Fag — ikke een blandt Hundrede vil svare „ja“. Vore Eksaminer skal ændres, saa alle „Hørefagene“ skal forkastes, men Eksamen i Religion skal vandre i det gamle Spor. Og ordret, ordret Remselæren

i eet og alt! Min lille Pige er ypperlig begavet — lærer sine Lektier i en Ruf — men Lærebogens Udenadslæren kan hun ikke faa i sit Hoved. — Jeg har hørt det Forsvar en Gang, at det „skærpede Hukommelsen“ — for andre Ting altsaa. Er det ikke „Gudsbe-spøttelse“ at beholde en forældet Bog i Religionen for at „skærpe Hukommelsen“ i andre Fag!! Alle Mødre — og det er mangfoldige, der ret ser, hvor denne Bog er ødelæggende for virkeligt Kristenliv, burde samles og nedlægge Protest imod den. Lad os dog beholde Luthers lille Katekismus — vi glemmer altid at Luther kun krævede, hvad der staar i — og lad den anden fare. Flere Skoler har gjort dette, men det er absolut en Fejl, naar den ikke ellers afskaffes, da Balslevs endnu af Præsterne kræves til Konfirmationen, thi Balslevs er saa svær, at en Konfirmand ikke kan lære den, har han eller hun ikke i Forvejen i flere Aar tærpet den igennem.

En ung Pige jeg kender tog Præliminæreks. med 1. Karakter, men til Religionseksamen — Konfirmationen — sad den 15aarige Pige hver Gang grædende og sled i Lærebogen, hun ikke havde lært i Skolen.

Tænk saadanne Udtryk, som: Vand gør det vistnok ikke, o. s. v. tror man virkelig, at noget Barn har Opbyggelse, Glæde ved dette! Eller disse Udtryk som: Okser og Asen, Svend, Pige, sættes sammen med Hustruen — bagefter Næstens Hus!! Det er jo græseligt, at det kan gaa i vor Tid. Enhver Moder, der har prøvet hvad det vil sige, at faa alle disse Dybsindigheder indbankede Ord for Ord i sine Børn, vil være med i Protesten — det er jeg sikker paa. Det der skal huskes, er:

Balslevs Ord og Udvalg er ikke gjort af Gud selv — altsaa har vi Lov til at ændre, naar saa behøves.

Kan De hitte ud af dette, ærede Frue, det skrives i een—to—tre

Deres

A

Det var os kært, om Mødre, der sidder inde med Erfaringer i dette saare vigtige Spørgsmaal, vilde udtale sig om Sagen i vort Blad.

Red.

Ny Strikkebog.

Af

Fru T. A. (V. Thaning & Appel).

Med 31 Afbildninger.

Fru T. A. har udgivet en mindre Strikkebog end den, samme Forf. for flere Aar siden udgav.

Den vil vist være meget velkommen for mange ældre Damer, som ønsker at strikke Sengetæpper, hvortil der er mange gode og smukke Mønstre. Den er meget let at strikke efter, men det vilde have været en Fordel, hvis Nummer paa Pinde og Garn havde været angivet — især til Hagemæk og Servietter — da det ikke er saa let at vide, naar man skal købe, hvad der vil tage sig bedst

ud i Strikningen og passe til Møn-stret.

Imidlertid maa Bogen hilses med Glæde, da jeg ved, der har været Opfordring til at faa en engelsk Strikkebog oversat, fordi man savnede en letfattet og nogenlunde billig Strikkebog, hvoraf der haves saa udmærkede i England.

F.

Fra Skolen.

Kolding Latin- og Realskole. Vore Oplysninger om Fællesundervisningen i Kolding Latin- og Realskole kan vi i Dag supplere med at meddele, at der ved den nu afsluttede Afgangseksamen for Studerende fra Skern dimitteredes to unge Piger, begge med første Karakter: Frøken Marie Balle fik 103 $\frac{1}{3}$, Frøken Agnete Sørensen 95 $\frac{1}{3}$ Points. Det nye Skoleaar begynder med 40 kvindelige Elever.

Af Frk. H. Adlers Skoleprogram meddeles følgende:

I Skolen bliver Piger og Drengene underviste og opdragne sammen.

Skolen oprettedes den 1ste September 1893 og har altsaa nu bestaaet i omtrent syv Aar. I Juni 1899 havde Skolen 109 Elever; nu i Juni 1900 tæller den 124 Elever fordelt paa 8 Klasser, foruden Børnehavens Elever. Af disse 124 Elever er 67 Piger og 57 Drengene. En ny Klasse vil blive oprettet efter hver Sommerferie, indtil Skolen har det fuldstændige Antal Klasser i en Forberedelses-, Latin- og Realskole.

Skolen har en fra andre Skoler lidt forskellig Inddeling af Arbejdstid og Fritid, idet alle „Timerne“ hidtil har været 25 Minutter med 5 Minutters Fritid mellem hver Time og en hel Times Hviletid midt i Skoletiden. Til Skolen er knyttet en Børnehave, der ledes efter Frøbels Principper. Børnene tilbringer daglig nogen Tid — om Sommeren flere Timer — med Leg og Arbejde i Haven.

I første Klasse udføres Arbejdet paa Skolen; de to følgende Klasser har lidt Hjemmearbejde, medens de fleste Lektier læres i dertil fastsatte Timer paa Skolen. De ældre Elever har daglig Hjemmelæsning.

Gnisten.

„Hvor saare lidet skal der til for lykkelig at være“ — men naar dette lille mangler, netop dette ene lille, som kunde gøre en lykkelig, saa kan alverdens øvrige herligheder ikke bøde paa den mangel! Denne sandhed er ikke klar for alle — naar de føler sig ulykkelige, søger de ikke efter det lille, som mangler, men efter det meget. Og naar de saa af dette meget ikke faar, hvad de havde ventet sig, saa skaber de i sin skuffelse de vise strofer om og sier med et suk: „Hvor saare

Skolen paa Tjasnaia Poliana *).

Af

Grev Leo Tolstøi.

Oversat fra Fransk af Helga Westergaard.

I.

Skolen er indrettet i et toetages Stenhus. To Værelser er bestemte til Børnene og to til Lærerne; desuden er der et Arbejdskabinet. Paa Stentrappen udenfor Huset hænger der under Halvtaget en lille Klokke med et Stykke Reb ved. I Forstuen forneden findes Gymnastikapparaterne, i den foroven er der en Høvlbænk.

*) En Skole, som Grev Tolstøi har oprettet paa sit Gods Tjasnaia Poliana i Omegnen af Tula, og hvor han selv har undervist.

Trappen og Forstuen bærer Mærker af Sne eller Snavs; selv der kan man læse Skoleskemaet paa Væggene.

Undervisningen er ordnet paa følgende Maade: den af Lærerne, der bor paa Skolen, Bestyreren af den, han som tillige sørger for den ydre Orden, sender omtrent Kl. 8 om Morgenen en af Eleverne, som i Reglen har tilbragt Natten dér, hen at ringe med Klokker.

I Landsbyen staar Folk op ved Lampeskin. Fra Skolen har man allerede længe kunnet se Lys skine i Vinduene; en halv Time efter Klokkeringningen ser man gennem Taagen eller Regnen eller ved Foraarets skraa Solstraaler ligesom usikre Skygger komme frem paa Toppen af Bakkerne — Skolen er skilt fra Landsbyen ved en Hulvej — snart enkeltvis, snart to eller tre i Følge. Det Instinkt, der driver Hestene til at gaa i Flok, har Børnene for længe siden mistet; derfor trænger de heller ikke mere

hverken til at vente paa hverandre eller at skynde paa hverandre.

Vor Elev ved allerede saa meget om utschilitché*), at han slet ikke følger Trang til Selskab. Timen er kommen, og han begiver sig paa Vejen. Det er, som om han for hver Dag, der gaar, bliver frejdigere og frejdigere og faar mere og mere Foretagelseslyst.

Undervejs har jeg næsten aldrig set dem lege, undtagen maaske en af de smaa eller en ny Elev, der var kommen fra en anden Skole.

Ingen af dem har noget at bære, hverken Bog eller Stilebog; de har aldrig noget Hjemmearbejde. Og ikke alene har Barnet ikke noget at bære i Hænderne; men han har heller ikke noget at bære i Hovedet.

Slet ingen Lektier: hvad han tog sig for i Gaar, har han slet ikke nødig at bekymre sig om i Dag. Han piner ikke sin Hjerne med den Lek-

*) Skolen.

tie, der forestaar. Han medbringer kun sig selv, sin modtagelige Natur og den Overbevisning, at i Dag vil Skolen være ligesaa fornøjelig for ham, som den var det i Gaar. Han tænker ikke paa Timen for end i det Øjeblik, den skal begynde.

Aldrig en Bebrejdelse for at komme for sent, og alle kommer de i rette Tid, undtagen en Gang imellem en stor Dreng, der har skullet udrette et eller andet for sin Fader, og som saa senere kommer løbende ganske forpustet og i fuld Galop.

Inden Læreren kommer, samler Børnene sig, nogle udenfor Huset, hvor de morer sig med at puffe hverandre ned ad Trappetrinene eller med at glide paa Isen paa Fodstien, andre inde i Skolestuen, hvor de, naar det er koldt, læser, skriver eller leger.

Pigerne blander sig ikke mellem Drengene. Naar Drengene har noget at sige til Pigerne, henvender de sig ikke til en enkelt af dem, men til alle tilsammen.